

שְׁנֵי הָאֲחִים וּמִקּוֹם הַמִּקְדָּשׁ

לפני שנים רבות בארץ ישראל, עבדו שני אחים בשדה משתף.
הם אהבו זה את זה והודו לה' על כל מה שיש להם.

לְבָנִימִין, הָאָח הַבְּכוֹר,
הָיְתָה מְשֻׁפָּחָה
גְּדוֹלָה – אִשָּׁה
וַעֲשָׂרָה יְלָדִים.

יוסף, האח הצעיר,
היה רוק וחי לבדו.
הוא אהב ללמד תורה
ולהתפלל לה'.

בְּעוֹנַת הַקָּצִיר, אָסְפוּ הָאֲחִים אֶת הַחִיטָה.
הֵם חִלְקוּ אֶת הַיָּבּוּל לְשֵׁתֵי עֲרָמוֹת שְׁוֹת בְּדִיוֹק.

בַּלֵּיָלָה, בְּנִימִין לֹא יָכוֹל הָיָה לִישׁוֹן.
הוּא חָשַׁב: "לְאָחִי אֵין מִשְׁפָּחָה שְׁתַּעֲזֹר
לוֹ, אָנִי חַיֵּב לָתֵת לוֹ יוֹתֵר!"

גַּם יוֹסֵף לֹא נִרְדָּם.
הוּא חָשַׁב: "לְאָחִי יֵשׁ מִשְׁפָּחָה גְדוֹלָה
לְפָרְנִס, אֲנִי חָיֵב לָתֵת לוֹ יוֹתֵר!"

מֵרֹב הַשְּׂגָחַה פְּרִטִית, הָעֲרֻמוֹת נִשְׁאָרוּ שְׁוֹת
לַחֲלוּטִין. אֶף אֶחָד לֹא הָבִין מִדּוּעַ.

מֵדִי בִקָּר, קָמוּ הָאֲחִים וְרָאוּ פֶּלֶא! מֵרֹב
פְּאֲחָה יִזוּ, הָעֲרֻמוֹת נִשְׁאָרוּ שְׁוֹת לַחֲלוּטִין.

בְּאַחַד הַלֵּילוֹת, קָם יוֹסֵף, לָקַח אֲלָמוֹת חֹטָה
וְטָפֶס בֵּינוֹר בַּחֲשֵׁךְ עַל הָהָר, כְּדֵי לַעֲשׂוֹת
חֶסֶד בַּסֶּתֶר.

באותו הזמן, מהצד השני של
ההר, טפס גם בנימין עם חטה
בידיו, מלא באהבת ישראל.

לפתע... הם נפגשו בפרסגת הקר!
החטה נפלה מידם, והם הבינו את הסוד.

הֵם הִתְחַבְּקוּ וּבָכוּ מְרֹב אֲהָבָה. הֶקְדֹּשׁ בָּרוּךְ הוּא
רְאֵה אֶת אֲהָבַת הָאֲחִים הַטְּהוֹרָה שֶׁלָּהֶם.

בַּמָּקוֹם הַזֶּה, הִחֲלִיט ה', יִבְנֶה בַּיִת הַמִּקְדָּשׁ!
כִּי מָקוֹם שֶׁל אֱהָבָה הוּא הַמָּקוֹם הַכִּי קָדוֹשׁ שֶׁיֵּשׁ.

מִקְדָּשׁ לֹא בּוֹנִים רַק מֵאֲבָנִים, אֲלָא מֵאַהֲבַת חֵינָם.
כְּשֶׁאֵנוּ עוֹשִׂים מִצְוֹת וְדוֹאֲגִים לַחֲבֵרִים, אֵנוּ בּוֹנִים אֶת הַמִּקְדָּשׁ!

נְשַׂאֲלוֹת לְדִיוֹן בַּכְּתָה:

1. מָתִי עֲשִׂיתֶם חֶסֶד

בַּסֵּתֶר שָׁרָק ה' יָדַע עָלָיו?

2. אֵיךְ אֶנְחֵנוּ יְכוּלִים

"לְבָנוֹת אֶת בֵּית הַמִּקְדָּשׁ"

בַּכְּתָה נִשְׁלָנוּ כְּבָר הַיּוֹם?

